

λο κι είναι αυτό που κι εσύ είσαι εγώ, ο κόσμος κι είναι αυτό που γίνεται, έρχεται, μένει, γερνει, σώμα η χορτάρι η νερό που πέφτει στο χώμα η στο ποτήρι σου.

Ξέρεις πώς που τι σε κοιτάζω. Γι αυτό είσαι τόσο πράγμα εδώ κόσμος έτσι κοριτσι που υπαρκτός και περιμένεις τη γλυκά μου, να γίνει η γλυκά, να είναι η γλυκά.

Σε κοιτάω. Με κοιτάς. Κοιτάγμα είσαι, είμαι. Σταζω στα στηθή σου, υγραίνει η πράξη, νερό η αλήθεια, δεός αιδόια, αιδόιο η πραγματικότητα, κοιτάγμα, που κοιτάζει. Ματιά. Αυτά τα ματιά. Τα ματιά μου.

Σωκράτης Α. Σκαρτσής

Μελέτη στο τραγούδι μας

1. Ο ρυθμός του τραγουδιού και οι γλωσσικές πραγματώσεις του καθορίζουν την αντιληπτικότητα μας αρμονικά και αποτελεσματικά σε μια αποψη της ζωής μας βασική: πιο ουσιαστικά ενεργούν στο βίωμα μας που του δίνουν τη δυνατότητα να αναγνωριστεί και να υπαρξει σαν αυτό το τραγούδι, ερωτικό.

2. Λογική καποιου είδους δεν υπάρχει στο τραγούδι, γι αυτό είναι στ αλήθεια ερωτικό — και μπορεί ανετά να πάρει και θέμα ερωτικό. Όλες οι γλωσσικές μορφές είναι φυσικές και οι λέξεις είναι ολοκαθάρα μυθικές, γι αυτό όλες οι αναγωγές και οι συσχετισμοί γίνονται ανετά, δευτερές βεβαία μπροστά στο ίδιο το τραγούδι. Αν γ.π. θέλαμε να κάνουμε μια μακρινή (;) αναφορά απ το «χυνεται» στην ινδική Kundalini, απ την «καρδια» στο ομηρικό ήτορ η στο εαυτο του Watts και της ανθρώπινης διανοησης γενικά και απ το «ρίζωνει» στους καθάρους φυσικούς μυθους, όλα αυτά θα μας έδιναν τη χαρά μιας επιβεβαίωσης όχι ουσιαστικής, αφού καμία αποδείξη δεν έχει ουσιαστική σημασία, σαν αποδείξη (αποτοκό αμφιβολίας, στερησης, αντι-ερωτικής πνευματικότητας) που είναι ακριβώς.

3. Τα ματιά κι η αγάπη σχετίζονται στο τραγούδι με τροπο φυσικό κι ολή η εμφαση του τονου αναφερεται στην αξία της αγάπης, δεν ανακοινώνει κατι νεο, στ αλήθεια ανακαλει (με μια τονικότητα που, εκπροσωπωντας έτσι τη γλώσσα, διαπερνάει το τραγούδι) τώρα, ενεργά μια γλωσσική μνημη — που δεν είναι μνημη τελικά, γιατί η μνημη είναι γλώσσα, τωρινή.

Η αγάπη πιανεται απο τα ματιά, κατεβαίνει στα χείλια και ρίζωνει στην καρδια: έτσι γίνεται η αγάπη, ο ερώτας, έτσι

κανουν ερωτα, ειναι ερωτας οι ανθρωποι: η γλυκα, η ταδε στιγμη του ερωτα ειναι, εκπροσωπει στ αληθεια ο,τι κι αυτη η γλωσσα του τραγουδιου, ολοκληρωμενα, εκπροσωπει και λееι: η αγαπη ειναι αιωνια, της καρδιας, της πραγματικοτητας που αισθανεται τον εαυτο της και πραγματωνεται ετσι: η αγαπη ειναι της καρδιας κι οχι της στιγμης αυτης η της γλυκας που μας φευγει: η αγαπη ειναι εδω και γι αυτο πιανεται ετσι. Η αγαπη ειναι ο ερωτας των ματιων, τα ματια ειναι γιατι, για να πιανουν την αγαπη· ειναι ερωτικα. Κοιταζω, βλεπω θα πει πραγματοποιω τον ερωτα μ ενα ιδιαιτερο τροπο που λεγεται κοιταγμα, βλεμμα, ματια: ο ερωτας πραγματωνεται και με τα ματια.

4. Τα κοριτσια λοιπον και τ αγορια, ρυθμικα σχετισμενα στο τραγουδι με το βασικο ρυθμο της διπολικοτητας (σε μια, παλι, αναφορα: οπως το γιν - γιανγκ, το δυο και το ενα, το αρχι-τελος) μαθαινουν και γινονται με τα ματια της αγαπης. Οι αντρες κι οι γυναικες γινονται και ειναι οπως λееι το τραγουδι.

5. Να λοιπον, παλι, παιδεια (αληθινη, οχι δασκαλιστικη, ερωτικη) απ το δημοτικο τραγουδι, που ειναι μια αληθινη αγωγή ζωης (οπως κι αν επιβιωνει, εστω με το χαρτι) σ ενα παραταιρο κοσμο (:μια ακοσμια πανω στον κοσμο).

Σωκρ. Α. Σκαρτσος

